ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 17ης Ιανουαρίου 2008 *

Στην υπόθεση C-152/05,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε στις 5 Απριλίου 2005,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους R. Lyal και K. Gross, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εκπροσωπούμενης από τον M. Lumma και τη C. Schulze-Bahr,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, J. Makarczyk (εισηγητή), P. Kūris, J.-C. Bonichot και C. Toader, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 28ης Ιουνίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αποκλείοντας, με τη διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του νόμου περί επιδοτήσεων για την απόκτηση ακινήτου (Eigenheimzulagengesetz), όπως δημοσιεύθηκε στο *BGBl.* 1997 I, σ. 734, και όπως τροποποιήθηκε με τον δημοσιονομικό νόμο του 2004 (Haushaltsbegleitgesetz 2004, *BGBl.* 2003 I, σ. 3076, στο εξής: EigZulG), τα ακίνητα που βρίσκονται σε άλλο κράτος μέλος από την επιδότηση για την απόκτηση ακινήτου, η οποία χορηγείται στα πρόσωπα που υπόκεινται πλήρως στον

φόρο εισοδήματος, ανεξαρτήτως αν τα πρόσωπα αυτά μπορούν να λάβουν παρεμφερή επιδότηση στο άλλο κράτος μέλος, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 18 ΕΚ, 39 ΕΚ και 43 ΕΚ.

Η γερμανική νομοθεσία

2 Κατά το άρθρο 1 του νόμου περί φόρου εισοδήματος (Einkommensteuergesetz), όπως δημοσιεύθηκε στο *BGBl.* 2002 I, σ. 4210 (στο εξής: EStG):

«1) Τα φυσικά πρόσωπα τα οποία έχουν την κατοικία τους ή τη συνήθη διαμονή τους στη Γερμανία υπόκεινται πλήρως στον φόρο εισοδήματος. […]

2) Υπόκεινται επίσης πλήρως στον φόρο εισοδήματος οι Γερμανοί υπήκοοι οι οποίοι

1. δεν έχουν ούτε την κατοικία ούτε τη συνήθη διαμονή τους στη Γερμανία και

2. εργάζονται βάσει συμβάσεως εργασίας σε ημεδαπό νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου και λαμβάνουν, ως εκ τούτου, μισθό από το δημόσιο ταμείο, καθώς και τα μέλη της οικογένειάς τους που έχουν τη γερμανική ιθαγένεια ή δεν πραγματοποιούν εισοδήματα ή πραγματοποιούν εισοδήματα τα οποία φορολογούνται αποκλειστικά στη Γερμανία. Η διάταξη αυτή ισχύει μόνον προκειμένου περί

φυσικών προσώπων τα οποία στη χώρα κατοικίας ή συνήθους διαμονής τους υπόκεινται μόνον εν μέρει στον φόρο εισοδήματος.

3) Κατόπιν αιτήσεώς τους, τα φυσικά πρόσωπα τα οποία δεν έχουν ούτε την κατοικία ούτε τη συνήθη διαμονή τους στη Γερμανία μπορούν επίσης να υπόκεινται πλήρως στον φόρο εισοδήματος, καθόσον πραγματοποιούν εισοδήματα στην ημεδαπή […]. Η δυνατότητα αυτή ισχύει μόνον εφόσον τα εισοδήματά τους ανά ημερολογιακό έτος υπόκεινται κατά 90 % τουλάχιστον στον γερμανικό φόρο εισοδήματος ή εφόσον τα εισοδήματά τους που δεν φορολογούνται στη Γερμανία δεν υπερβαίνουν τα 6 136 ευρώ ανά ημερολογιακό έτος· το ποσό αυτό υπόκειται σε μείωση καθόσον αυτό κρίνεται αναγκαίο και πρόσφορο δεδομένης της καταστάσεως στο κράτος διαμονής. […]»

3 Το άρθρο 1 του EigZulG ορίζει ότι τα πρόσωπα που υπόκεινται πλήρως στον φόρο εισοδήματος κατά την έννοια του EStG δικαιούνται επιδοτήσεως για την απόκτηση ακινήτου.

4 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του EigZulG, η επιδότηση αυτή χορηγείται στην περίπτωση ανεγέρσεως ή αγοράς κατοικίας σε οίκημα του οποίου ο επιδοτούμενος έχει την πλήρη κυριότητα και το οποίο βρίσκεται σε γερμανικό έδαφος ή κατοικίας της οποίας ο επιδοτούμενος έχει την πλήρη κυριότητα και η οποία βρίσκεται σε γερμανικό έδαφος.

5 Κατά το άρθρο 4 του νόμου αυτού, το δικαίωμα επιδοτήσεως για την απόκτηση ακινήτου υφίσταται μόνο για τα ημερολογιακά έτη κατά τα οποία ο δικαιούχος χρησιμοποιεί την εν λόγω κατοικία για ιδιοκατοίκηση. Η δωρεάν χρήση της κατοικίας από μέλος της οικογένειας του δικαιούχου καθιστά επίσης δυνατή τη χορήγηση της επιδοτήσεως αυτής.

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

6 Με το από 4 Απριλίου 2000 έγγραφο οχλήσεως, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας τις επιφυλάξεις της ως προς το συμβατό του άρθρου 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του EigZulG με τα άρθρα 18 ΕΚ, 39 ΕΚ και 43 ΕΚ. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας απάντησε στο εν λόγω έγγραφο οχλήσεως με το από 30 Μαΐου 2000 έγγραφο.

7 Στις 16 Δεκεμβρίου 2003, η Επιτροπή απηύθυνε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αιτιολογημένη γνώμη, με την οποία την κάλεσε να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς τη γνώμη αυτή εντός προθεσμίας δύο μηνών από τη λήψη της. Η Επιτροπή, κρίνοντας ως μη ικανοποιητική την από 17 Φεβρουαρίου 2004 έγγραφη απάντηση των γερμανικών αρχών σε αυτήν την αιτιολογημένη γνώμη, αποφάσισε να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή.

Επί της προσφυγής

Επί του παραδεκτού

8 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι εν μέρει απαράδεκτη για τον λόγο ότι, στο έγγραφο οχλήσεως, η Επιτροπή, χρησιμοποιώντας τον όρο «Γερμανός φορολογούμενος», αναφέρθηκε μόνο στα έχοντα τη γερμανική ιθαγένεια πρόσωπα τα οποία υπόκεινται στον φόρο εισοδήματος. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν μπορούσε να διευρύνει το αντικείμενο της προσφυγής, συμπεριλαμβάνοντας τους έχοντες άλλη ιθαγένεια εργαζομένους.

9 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, μολονότι το αντικείμενο της προσφυγής που ασκείται δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ οριοθετείται κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία που προβλέπει η διάταξη αυτή και, συνεπώς, το έγγραφο οχλήσεως, η αιτιολογημένη γνώμη και η προσφυγή πρέπει να στηρίζονται σε πανομοιότυπες αιτιάσεις, η επιταγή αυτή δεν μπορεί να βαίνει μέχρις σημείου να απαιτείται οπωσδήποτε απόλυτη σύμπτωση ως προς τη διατύπωση των πράξεων αυτών, εφόσον το αντικείμενο της διαφοράς δεν διευρύνθηκε ή δεν τροποποιήθηκε (βλ., σχετικώς, απόφαση της 18ης Ιουλίου 2007, C-490/04, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2007, σ. I-6095, σκέψεις 36 και 37).

10 Εξάλλου, η αιτιολογημένη γνώμη πρέπει να εκθέτει με λογική πληρότητα και λεπτομερώς τους λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή να σχηματίσει την πεποίθηση ότι το οικείο κράτος μέλος παρέβη υποχρέωση που υπέχει από τη Συνθήκη. Αντιθέτως, προκειμένου περί του εγγράφου οχλήσεως δεν μπορεί να απαιτείται τόσο μεγάλη ακρίβεια, δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό κατ' ανάγκη συνίσταται σε μια πρώτη σύντομη περίληψη των αιτιάσεων. Επομένως, ουδόλως απαγορεύεται η Επιτροπή να εκθέσει λεπτομερώς, με την αιτιολογημένη γνώμη, τις αιτιάσεις που προέβαλε κατά συνοπτικό τρόπο με το έγγραφο οχλήσεως (βλ. απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 1999, C-365/97, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1999, σ. I-7773, σκέψη 26).

11 Εν προκειμένω, αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζεται η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, δεν προκύπτει από το έγγραφο οχλήσεως ότι η Επιτροπή είχε την πρόθεση να περιορίσει το αντικείμενο της διαφοράς στην περίπτωση των Γερμανών υπηκόων.

12 Συγκεκριμένα, αφενός, στο σημείο 3 του εγγράφου αυτού, η Επιτροπή αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 1, παράγραφος 3, του EStG, το οποίο αφορά, με σκοπό την υπαγωγή στον φόρο εισοδήματος, τα φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν ούτε την κατοικία ούτε τη συνήθη διαμονή τους στη Γερμανία και πραγματοποιούν εισοδήματα στο κράτος μέλος αυτό, ανεξαρτήτως της ιθαγενείας τους. Αφετέρου, στο

σημείο 5 του εγγράφου αυτού, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, κατ' αυτήν, ο αποκλεισμός των προσώπων που διακινούνται μεταξύ των συνόρων από το ευεργέτημα της επιδοτήσεως για την απόκτηση ακινήτου αντιβαίνει, βάσει των άρθρων 18 ΕΚ, 39 ΕΚ και 43 ΕΚ, στην αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων.

13 Δεδομένου ότι το αντικείμενο της διαφοράς δεν τροποποιήθηκε ούτε διευρύνθηκε και δεδομένου ότι με το έγγραφο οχλήσεως παρασχέθηκαν στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας τα αναγκαία στοιχεία για την προετοιμασία της άμυνάς της, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η καθής και να κηρυχθεί παραδεκτή η προσφυγή που άσκησε η Επιτροπή.

Επί της ουσίας

14 Καταρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, με έγγραφο της 4ης Ιανουαρίου 2006, γνωστοποίησε στην Επιτροπή την έκδοση, στις 22 Δεκεμβρίου 2005, του νόμου με τον οποίο καταργήθηκε η επιδότηση για την αγορά ακινήτου (Gesetz zur Abschaffung der Eigenheimzulage, *BGBl.* 2005 I, σ. 76).

15 Συναφώς, αρκεί η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα την κατάσταση του κράτους μέλους κατά τη λήξη της προθεσμίας που τάχθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη, το δε Δικαστήριο δεν λαμβάνει υπόψη τις μεταβολές που έχουν επέλθει στη συνέχεια (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 19ης Ιουνίου 2003, C-161/02, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 2003, σ. I-6567, σκέψη 6, και της 18ης Ιουλίου 2007, C-26/07, Επιτροπή κατά Ελλάδας, η οποία δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 6). Καθόσον δεν αμφισβητείται ότι ο νόμος αυτός περί καταργήσεως της επιδοτήσεως για την απόκτηση ακινήτου εκδόθηκε μετά τη λήξη της ταχθείσας προθεσμίας, δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη κατά την εξέταση της υπό κρίση προσφυγής.

16 Κατά πάγια νομολογία, μολονότι η άμεση φορολογία εμπίπτει στην αρμοδιότητα των κρατών μελών, τα κράτη μέλη πρέπει πάντως να ασκούν την αρμοδιότητα αυτή τηρώντας το κοινοτικό δίκαιο (βλ. αποφάσεις της 13ης Δεκεμβρίου 2005, C-446/03, Marks & Spencer, Συλλογή 2005, σ. I-10837, σκέψη 29, της 26ης Οκτωβρίου 2006, C-345/05, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, Συλλογή 2006, σ. I-10633, σκέψη 10, και της 18ης Ιανουαρίου 2007, C-104/06, Επιτροπή κατά Σουηδίας, Συλλογή 2007, σ. I-671, σκέψη 12).

17 Συνεπώς, πρέπει να εξετασθεί αν, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ο EigZulG και, ειδικότερα, το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του νόμου αυτού ενέχουν περιορισμό της ελευθερίας κυκλοφορίας και της ελευθερίας εγκαταστάσεως που θεσπίζονται με τα άρθρα 18 ΕΚ, 39 ΕΚ και 43 ΕΚ.

18 Το άρθρο 18 ΕΚ, το οποίο προβλέπει, γενικώς, το δικαίωμα κάθε πολίτη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως να κυκλοφορεί και να διαμένει ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών, συγκεκριμενοποιείται στα άρθρα 39 ΕΚ, όσον αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, και 43 ΕΚ, όσον αφορά την ελευθερία εγκαταστάσεως (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 13, και Επιτροπή κατά Σουηδίας, σκέψη 15, καθώς και απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2007, C-318/05, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2007,σ. I-6857, σκέψη 35).

19 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξετασθεί, πρώτον, αν τα άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ απαγορεύουν εθνική ρύθμιση, όπως αυτήν του άρθρου 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του EigZulG, η οποία εξαρτά τη χορήγηση της επιδοτήσεως για την απόκτηση ακινήτου, την οποία δικαιούνται, κατά το άρθρο 1 του νόμου αυτού, τα πρόσωπα που υπόκεινται πλήρως στον φόρο εισοδήματος στη Γερμανία, από την προϋπόθεση ότι οι κατοικίες που ανήγειραν ή αγόρασαν τα πρόσωπα αυτά με σκοπό την ιδιοκατοίκηση βρίσκονται στη Γερμανία.

20 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η περίπτωση κάθε υπηκόου κράτους μέλους, ανεξαρτήτως τόπου κατοικίας και ιθαγένειας, ο οποίος έχει κάνει χρήση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων ή της ελευθερίας εγκαταστάσεως και έχει ασκήσει επαγγελματική δραστηριότητα σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο της κατοικίας του, εμπίπτει, αναλόγως της περιπτώσεως, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 39 ΕΚ ή του άρθρου 43 ΕΚ (βλ., σχετικώς, αποφάσεις της 21ης Φεβρουαρίου 2006, C-152/03, Ritter-Coulais, Συλλογή 2006, σ. I-1711, σκέψη 31, της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, C-470/04, N, Συλλογή 2006, σ. I-7409, σκέψη 28, και της 18ης Ιουλίου 2007, C-212/05, Hartmann, Συλλογή 2007, σ. I-6303, σκέψη 17).

21 Επίσης, όλες οι σχετικές με την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων διατάξεις της Συνθήκης σκοπούν στο να διευκολύνουν, όσον αφορά τους κοινοτικούς υπηκόους, την άσκηση των πάσης φύσεως επαγγελματικών δραστηριοτήτων στο σύνολο του εδάφους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και απαγορεύουν τη λήψη μέτρων που θα μπορούσαν να αποβούν δυσμενή για τους υπηκόους αυτούς εάν επιδιώξουν να ασκήσουν οικονομική δραστηριότητα στο έδαφος άλλου κράτους μέλους (βλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, C-464/02, Επιτροπή κατά Δανίας, Συλλογή 2005, σ. I-7929, σκέψη 34, και προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 15, Επιτροπή κατά Σουηδίας, σκέψη 17, και της 11ης Σεπτεμβρίου 2007, Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκέψη 114).

22 Διατάξεις που εμποδίζουν ή αποτρέπουν υπήκοο κράτους μέλους από το να εγκαταλείψει το κράτος καταγωγής του προκειμένου να ασκήσει το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας συνιστούν περιορισμούς της ελευθερίας, έστω και αν εφαρμόζονται ανεξαρτήτως της ιθαγενείας των οικείων εργαζομένων (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Δανίας, σκέψη 35, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 16, Επιτροπή κατά Σουηδίας, σκέψη 18, και της 11ης Σεπτεμβρίου 2007, Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκέψη 115).

23 Εν προκειμένω, το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του EigZulG ενέχει δυσμενή διάκριση σε βάρος των προσώπων τα οποία υπόκεινται πλήρως στον φόρο εισοδήματος στη Γερμανία και ανεγείρουν ή αγοράζουν, με σκοπό την ιδιοκατοίκηση, ακίνητο που βρίσκεται στο έδαφος άλλου κράτους μέλους. Η διάταξη αυτή δεν καθιστά δυνατό στα πρόσωπα αυτά να τύχουν της επιδοτήσεως για την απόκτηση ακινήτου, ενώ δικαιούνται την επιδότηση αυτή τα πρόσωπα τα οποία βρίσκονται

στην ίδια θέση όσον αφορά τον φόρο εισοδήματος και, ενόψει της ανεγέρσεως ή της αγοράς κατοικίας, αποφασίζουν να διατηρήσουν την κατοικία τους στο γερμανικό έδαφος ή να εγκατασταθούν σ' αυτό.

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, όπως επισημαίνει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 64 των προτάσεών του, η διάταξη αυτή έχει αποτρεπτικό αποτέλεσμα έναντι των προσώπων τα οποία υπόκεινται πλήρως στον φόρο εισοδήματος στη Γερμανία, απολαύουν του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας που απορρέει από τα άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ και επιθυμούν να ανεγείρουν ή να αγοράσουν κατοικία, προς ιδιόχρηση, σε άλλο κράτος μέλος.

25 Συνεπώς, παρέχοντας το ευεργέτημα της επιδοτήσεως για την απόκτηση ακινήτου στα πρόσωπα που υπόκεινται πλήρως στον φόρο εισοδήματος στη Γερμανία υπό την προϋπόθεση ότι η κατοικία που ανεγέρθηκε ή αγοράσθηκε προς ιδιόχρηση βρίσκεται στη Γερμανία, το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του EigZulG δύναται να περιορίσει την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων και την ελευθερία εγκαταστάσεως, όπως διασφαλίζονται από τα άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ.

26 Πάντως, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι τα εθνικά μέτρα που ενδέχεται να παρακωλύσουν ή να καταστήσουν λιγότερο ελκυστική την άσκηση των θεμελιωδών ελευθεριών που εγγυάται η Συνθήκη μπορεί μολαταύτα να επιτρέπονται υπό την προϋπόθεση να επιδιώκουν σκοπό γενικού συμφέροντος, να είναι κατάλληλα για την επίτευξη του σκοπού αυτού και να μην υπερβαίνουν το αναγκαίο προς την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού μέτρο (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 24, και Επιτροπή κατά Σουηδίας, σκέψη 25).

27 Εν προκειμένω, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας διατείνεται ότι η προϋπόθεση που θέτει το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του EigZulG δικαιολογείται από τον σκοπό της ενθαρρύνσεως της οικοδομήσεως κατοικιών στο έδαφός

της, προκειμένου να διασφαλισθεί η επαρκής προσφορά ακινήτων. Εν πάση περιπτώσει, η προϋπόθεση αυτή υπερβαίνει το αναγκαίο προς την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού μέτρο.

28 Συγκεκριμένα, ο σκοπός να ικανοποιηθεί η ζήτηση κατοικιών εκ μέρους των ενδιαφερομένων μπορεί να επιτευχθεί εξίσου εάν το πρόσωπο που υπόκειται πλήρως στον φόρο εισοδήματος στη Γερμανία επιλέξει να κατοικεί σε άλλο κράτος μέλος και όχι στη Γερμανία (βλ., σχετικώς, προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 35).

29 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του EigZulG συνιστά περιορισμό απαγορευόμενο από τα άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ και ότι η αιτίαση της Επιτροπής που αντλείται από παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει το οικείο κράτος μέλος από τα άρθρα αυτά της Συνθήκης είναι βάσιμη.

30 Δεύτερον, προκειμένου περί των προσώπων που υπόκεινται πλήρως στον φόρο εισοδήματος στη Γερμανία και δεν είναι οικονομικώς ενεργά, επιβάλλεται η ίδια αυτή διαπίστωση για τους ίδιους λόγους όσον αφορά την αιτίαση που στηρίζεται στο άρθρο 18 ΕΚ.

31 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αποκλείοντας, με τη διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του EigZulG, τα ακίνητα που βρίσκονται σε άλλο κράτος μέλος από την επιδότηση για την απόκτηση ακινήτου, η οποία χορηγείται στα πρόσωπα που υπόκεινται πλήρως στον φόρο εισοδήματος, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 18 ΕΚ, 39 ΕΚ και 43 ΕΚ.

Επί των δικαστικών εξόδων

32 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αποκλείοντας, με τη διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του νόμου περί επιδοτήσεων για την απόκτηση ακινήτου (Eigenheimzulagengesetz), όπως δημοσιεύθηκε το 1997, και τροποποιήθηκε με τον δημοσιονομικό νόμο του 2004 (Haushaltsbegleitgesetz 2004), τα ακίνητα που βρίσκονται σε άλλο κράτος μέλος από την επιδότηση για την απόκτηση ακινήτου, η οποία χορηγείται στα πρόσωπα που υπόκεινται πλήρως στον φόρο εισοδήματος, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 18 ΕΚ, 39 ΕΚ και 43 ΕΚ.

2) Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)